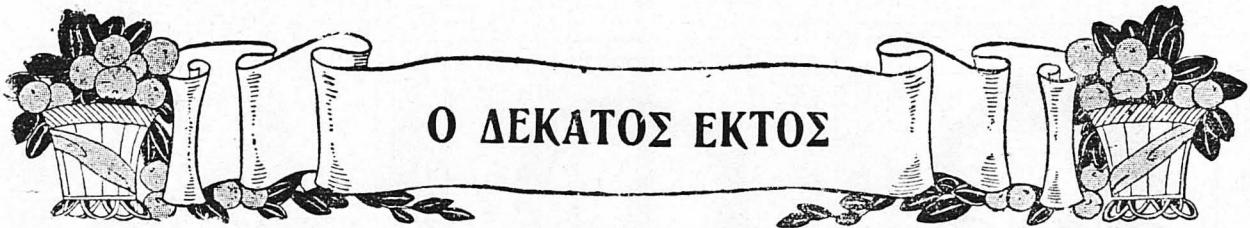

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η έπαγχραή του λεωφορείου ἔλεγε :

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ 15.

Κ' ήταν, ἀλήθεια, ἵσα—ἴσα, δεκατέντες ὅλοι—ὅλοι, καθημένοι, διαδένεται καὶ στὴ θέση του —δεκατέντες, ἵσα—ἴσα, ἐπιβάτες—ἐπιδές ἀτ' τὸν σωφέρο καὶ ἀτ' τὸν εἰσπράγχορο — τιμιγένειοι δόλοι στὰ πατά τους. Ήπαν καθημένοι ήσυχα στὶς θέσεις τους, ὅλοις μὲ μάν ἐφημέρια ἀνοιγμένη, καὶ ἄλλος κοιτάντας δέων, στὸ σκοτάδι. "Ηπαν ἀκόμα καὶ δύο—τρεῖς, ποὺ είχαν ἀποκομψηθεῖ, καὶ τιναζόντονας μονάχα, ποὺ καὶ ποὺ, σ' ἀπότομα καὶ κούφια ἔξεροντιμάτα τοῦ νυχτερινοῦ λεωφορείου, κάθε φορά ποὺ βούλαιζε στὸ ξαφνικά χαντάκα....

Κι' διώρος ἐκείνος ἔνωθε πῶς ήταν καὶ ἄλλος ἔνας — νάνις παραπάντησος ἐπιβάτης—καὶ ἄς μην φανόταν ἀπὸ πουθενά.... Ποὺ νὰ ἔταν τάχα καθημένος, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἔχει δεῖ κανένα μάτι, καὶ οὗτος κανένας νὰ τὸν πάρει μυρούδιον; Νάηται διπλά στὸ σωφέρο—η στὸ μικρὸ σκαμάνι, στὸ διάδορο, μεταξὺ παμάνηρον καὶ πόρτας; Ισως, διώρος, νὰ στεκότανε καὶ ὅθες, καὶ νὰ γίνοταν μέσ' ἀτ' τὰ καθημάτα—η νὰ ἔταν στομωμένος στὴ γωνιά, ὥστε νὰ μὴν τὸν βλέπει οὐτε καὶ ὁ εἰσπράγχορος, καὶ νὰ τὸν γιρφέψῃ εἰσιτήριο, καὶ νὰ τὸν ἔχει στὸν πόρταντος ἄλλονς ἐπιβάτες....

Κι' διώρος ἐκείνος ἔταν τόρα μέσα κομιμένος κάποιο, σὰν ἔνας λωτοδύτης καὶ ἄς μην τὸν είχε δεῖ κανένα μάτι, καὶ ὡς μήτεν κανένας τὴν παρουσία του....

Οι ἄλλοι ἐπιβάτες ἔταν ήσυχοι, καὶ κάπιται μὲ τέμπο τὸ τουγάρο τους—καὶ ἄλλος διάβαζε μέσ' στὴν ἐφημερίδα, καὶ ἄλλος είχε γίρει νοσταγμένα, καὶ ὁ ακουμπούστης στὸ τέμπο τὸ κεφάλι. "Ολοι νόσταζαν μέσ' στὸ λεωφορείο, καὶ ὅλοι νοσταγούσαν τὸ κρεβάτι. Η ώρα ἔταν περασμένη—καὶ ὁ καθημένας γύριζε στὸ σπιτὶ του, στὴ μαρωνή ἐκείνη στοιχία, κονιασμένος ἀτ' τὸν κόπους τῆς ήμέρας, καὶ μὴ βλέποντας, μέσ' στὴ βαθύτα τοῦ νόστα, παρὸ τὸ πός νὰ φτάσει γοργοφόρθεα....

Ο δυόρος ἔταν ἔφημος καὶ μαδος, καὶ ἔπειτε μιὰ ψιλή-ψιλή βροχούλα. Μέσ' ἀτ' τὰ πιτσιλιμένα τζάμια, περινόσσαν κάποια φωτα μαρωνά, σὰν ἀστερισμοὶ φανταστικοί, στὸ σκοτεινὸ τὸ φόντο τῆς νυχτός. Ποὺ καὶ ποὺ, στὸ τρέξιμο τοῦ δρόμου, σὲ διαστήματα σχεδόν κανονικά, κάποια ἡλεκτρικό πολυτυπούστης πόρθος, μὲ τὶς χλωμές του, νευκόκες ἀνταύγειες, ποὺ περιπούσαν καὶ κοροπούσαν, καὶ ἔσθραν πάλι στὸ βαθὺ σκοτάδι, σὲ νὰ τὶς τραβούσι κάποιο χέρι...

Ἐκείνος, διώρος, φαίνεται δὲ νόσταζε, καὶ ἄλλαζε θέση κάθε τόσο, μέσ' στὸ βιαστικὸ λεωφορείο, ποὺ καταφυλούσσε μέσ' στὴ νύχτα, καὶ σκόνταε στὶς πέτρες, καὶ τηρούσσε, στὰ χιλιοχιλιούμενα λάστικα του. Κι' ὁ σωφέρο, καὶ ἐκείνος ἔταν νοσταγμένος, καὶ ἔτρεχε τώρα, σὰν διαμυσιμένος, τὸ τελευταίο δρομολόγιο του...

Οι μωροί ἐκείνοις ὁ κοιμιμένος ἐπιβάτης, φαίνεται νὰ μὴ νόσταζε καθόλου. Τογιγνούντε μέσ' ἀτ' τὰ καθημάτα, καὶ τὸν ἔνιωθε, ποὺ κατέζει πρὸς τὰ μαρωνά του δρόμου. "Εσκινε σὰν ἄνθρωπος, μ' δῆ τὴν προσοχὴν τοῦ τεταμένη, ποὺ παραμονεύει στὴ στιγμή, καὶ περιμένει κάτι νὰ συμβεῖ. Τοῦ φαίνοταν πὼς ἔνιωθε στὸ σέβρο του, τὶν ἀνάστη τῆς ἀνταπομονήσιας του, καὶ τὸ μωστικὸ λαχάνιασμά του! Κι' ἀποδύσεις πάντα, πὼς οἱ ἄλλοι δέν τὸν είχαν πάρει, ἀκόμα, μυρούδια...." Αρχισε, τότε, νὰ κοιτάει τοὺς ὄλλοις ἐπιβάτες ἔναν—έναν. Δίτλα του ἔταν καθημένος ἔνας ἄνθρωπος κοντόχοντρος, μὲ κίτρινα γαλάτια. Φωτίων σὰν δημόσιων ὑπάλληλος. Τὰ δάκτυλά του ἔταν τριχωτά, καὶ φορούσε μάλιστα βέρα. "Εμοιάζε μισοκοιμισμένος. Τὸ κατέλλα τὸν πήνα, καὶ κείνο, γερμένο στὸ πλευρό. Κάθε λίγο, καταλάβαινε πὼς κόντενε νὰ κοιτάει—τὸν ἔνιωθε ποὺ βάραινε στὸ μπράστι του—καὶ τιναζόταν, καὶ γιρνώντες τὸ κεφάλι, καὶ τὸν κρυπτοκατόδιον, μήν τικόν καὶ κατάλαβε τὴ νύστα του, ποὺ δὲν ταλιμίζε στὴ σοθική του θέση. Αυτὸς ὁ ἄνθρω-

πος ἔμοιαζε τόσο ήσυχος καὶ ἀμέριμνος, τόσο στρογγυλοπαθισμένος στὴ ζωή, ποὺ δὲν ἔταν ἰκανός ν' ἀνησυχήσει, παρὰ μονάχα γιὰ τὴν δρᾶ του γραφείου του, η γιὰ τὴν ήμέρα τοῦ μισθοῦ του.... "Ατ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά τῶν καθημάτων, καθόταν ἔνας νέος, μ' ἀναπτυγμένο τὸ γατάκι, ποὺ διάβαζε μέσ' στὴν ἐφημερίδα. Βαστούσε τὸ ταργάριο του στὰ χειλή, καὶ στάχτη επειρτέσε στὸ πέτο τοῦ παλτοῦ τοῦ, τόσο ἔταν ἀπορροφημένος. "Εμοιάζε μᾶλλον δημοσιογάρος—ίσως καὶ φοιτητής τῆς Νομικῆς. Δὲ σήκωνε τὰ μάτια του διόλου, καὶ ὅταν ὁ εἰσπράγχορος ήσθε γιὰ νὰ τὸν πάρει εἰσιτήριο, ἀπλώσε μηχανικά τὸ χέρι, δίχως νὰ γυρίσει τὸ περάλι.

"Απὸ πίσω του καθημότωνταν δινό γέροι, χωρὶς κολλάρι, μὲ τομένα ρούχα, καὶ δὲν εἶναι ἔβητε, σὲ νάργιζε προπατεῖ. Ποὺ καὶ ποὺ μλαζανά καυπιά κουπούσιαν, καὶ βιτιζόντωνταν ἔναν στὴ σιωπή τους. "Εμοιάζεν νὰ γυρνούσαν ἀπὸ γλέντι, καὶ νὰ τὸς είνε σπαστόπους τὸ κρασί. Πιὸ πίσω ἔταν μᾶλλοι δινό πολλές, καὶ δέντρους πάλι, μὰ γοητεῖ μὲ ένα παιδάκι, καὶ ὔνας ναύτης πολὺ μελαχρινός. Τοὺς παφατίσω δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς δεῖ.

Τόσος πόσιμος στὸ λεωφορείο, καὶ πεντεῖ νὰ μὴν τὸν πάρει μυρούδια, τὸν ὑπεράσπισμον, ἐπεινὸν εἶπεν τὸ πόστο στὶς γονιές, καὶ γλυπτούσε μέσ' ἀτ' τὰ καθημάτα παραπομένοντας καὶ γώ δὲν ξειρώ τί.... Τὸ πόστο κόσμος, καὶ νὰ μὴν τὸν ἔχει δεῖ, νὰ πλησιάζει στὴ θέση του σωφέρο, καὶ νὰ σύνει, νὰ στείβει, νὰ κοιτάζει στὴ μαρωνή περιοχή τοῦ δρόμου, τὴ φωτισμένη ἀπ' τὸν ποστολεῖς, σὰ νὰ παραδοσίσει τὴ σπητή, νὰ καρτερούσαν πάνταν εὐαγρία—καὶ αὐτὴ η εὐγάρα τὸν ἀργούστε νὰ δοθεῖ, καὶ νὰ βιαζόται, καὶ ν' ἀδημιούστε....

Είχαν περάσει τὴ μεγάλη γέφυρα, καὶ δὲδούμος εἶχε γίνει πλὸ στοντός. Είχαν σταματήσει τὰ βιουλάγια, τὰ σινεγή π' ἐπιμονα τινάγματα, καὶ τὰ σπαραβοταπίματα τοῦ χαλασμένου δρόμου. Τὸ λεωφορείο κιλούσσε μαλακά, καὶ δινάμινε, τώρα, τὸν τρεχάλα του, γιὰ καθοδίτε τὴ καμπενή, καὶ ὁ μικρὸς εἰσπράγχορος, καὶ κενὸς νυσταγμένος, είχε κάποιο, τόρα, στὸ σκαμνίζει, καὶ είχε γίνει τὸ κεφάλι στὸν ἀγνών. Η πολιτεία ἔταν, τόρα, μαρωνά, καὶ τὰ πινακίδα της τὰ φότα, είχαν υπεντεί κοντά—κοντά, σὰν ἔνας μαρωνύλις γαϊδαρίας, στὸ σκοτεινὸ μὲ δείνητον διέντοτα. Μάλιστας γένει ποτεινή, σὰν καταγάλη, ἔταν κατακότεινα καὶ καταπινούμενα μέσ' στὴ νύχτα. Μία στιγμή, σὲ μάλισταν ἀνηροφορά, τὸ λεωφορείο ἔσπειρε τὴ φόρα του, καὶ ἔπειτα σταμάτησε οὐλότελα. "Ο σωφέρος ἀνοίξει τὸ τέμπανο, καὶ ἔλετε στὸν εἰσπράγχορο νὰ τοξεῖ γιὰ μπενίνα. "Ο μικρὸς κατέβηκε, καὶ χάληρε γιὰ λίγο. Τὴ στιγμὴ ἐπείνη, ἐνώ περιμένειν νὰ φέρει ποὺ μπενίνα, καὶ οἱ ἐπιβάτες ἀντικομούσται, δίχως νὰ μπορεῖ νὰ πει γιατί, πῶς

Πῶς ντύθηκε ὁ 'Αλήτης!..

μ' ὁ «ἄλλος» εἶχε καπετεῖ, ἀφοτεῖ καὶ ἀβόύνα, καὶ πήγε μέσ' στὰ σπαστόποτος καὶ σὰν ἀντίγεντή, τεντώντωντας στὴ σιωπή τ' αὐτῆς του, σὰ νάθελε νὰ κάνει ἀναγνώσωσι... Η βροχὴ τώρα είχε σταματήσει, καὶ ἔπειταν μάλιστα μερικές ψηκύλες, σπούδας καὶ βεβαεμένες, σὰν ἔνας ἀπλούμενος μωστομάς. Ήπαν, ἐδόν καὶ κεῖ, κατέτεις λαζούνες, γιομάτες μαρωνά, στάσματα νερά, σὰν τέλματα μικρά, καὶ σὰ λαινωλές λέσ. "Ολα τ' ἄλλα, γύρω καὶ ψηλά, ἔταν βιθυνόμενά στὸ σκοτάδι. Κι' ὁ μικρός, σὲ λίγο, ξαναγύρισε καὶ τὸ λεωφορείο πῆγε δρόμῳ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ φανταστήρει πῶς ὁ «ἄλλος» μπορεῖ νάμεινε καὶ ἀπόξω. "Άλλα, σὲ λίγο, τὸν κατάλαβε καὶ πάλι, νὰ τριγυρίζει στὸ λεωφορείο. "Ακούσε πάλι τὴ βροχή την ἀνάστη, καὶ κούφιο καὶ μονγό περπάτημά του. Τώρα τὸν ἔνιωθε στὸ πλάι του σωφέρο. Πῶς ὁ σωφέρο δὲν αἰσθανόταν τ' ἀγγηγμά του, καὶ βαστούσε τὸ τιμόνι τὸ σημήνιο; Τόσο τυφλοί ήταν δολι, ἐξεῖ μέσα, τόσο τυφλοί καὶ κατάλαβε τὴ νύστα του, καὶ νὰ σκύβει μέσ' στὰ τέλμα, σχεδὸν

άκομητώντας στά παθίσματα, στό μικρό χώρο του λεωφορείου;....
Όταν πέρασαν και τή μικρούλα γέρωνα, από συγά, που περπατούσαν μέχρι τώρα, τό λεωφορείο, ξαφνικά, αιχρηστές πάλι τήν ταχύτητά του. Είχαν κάνει πιο πάλι από τα μισά του δρόμου, κ' είχαν μετει στό τελευταίο χιλιόμετρο. Τώρα οι περιπούτεροι κομμόντουσαν στ' άλληστα. Είχαν άποκάνει στά τραντάγματα, και τ' διαλέγονταν τέ τρέξιμο τούς είχε νανογίσει. "Ως κι' ό χοντρός, πού, τόσην δρά, δίπλα του, πάλευε, κοντούλωντας, μέ τη νύστα, είχε ξεχάσει τήν άξιοπρέπεια του, κι' είχε γίνει ωδέτελα στόν δρόμο του, μ' άναπτανε βαριά, σά νά φράγιλες. Μόνον έκεινος, μ' όλη την τήν κούραστο, είχε μεινει μὲ τά μάτια διάλατα, και παρασκούποντος τήν τρεχάλα, μ' ένα χτιστικάριδο άσυνθίστο. Είχε στημένη τή ματιά του στό σκοτάδι, και ξεροκατάπινε, κι' ένωθε στήν πλάτη του, παράξενα, σάν τήν κριάδα τής καταστροφής! Πολλές φορές, δρά τώρα, στής τρεχάλες, είχε νιώσει ένα τέτοιο αίσθημα, ώλλα ποτέ τόσο βαθύ και δυνατό... Τού φαντάταν, κάθε δευτερόλεπτο, πάρε βάθιον, γραμμή, σε κάποιαν άνυδρο, και δεν ήτησε τρόπος πάντα νά σταματήσουν...

Κοιτάζει πάλι γάρω του, μὲ τρόπο. "Ηθελε νά φωνάξει στό σωφέρο, ώλλα δέ μπορούσε νά μιλήσει. "Ενας κόντος ήταν μέσα στή λαμπό του, και μάτια στήν πλάτη του, παράξενα, σάν τήν κριάδα του, γιά μια στηγάκη, μαζί, γι' αντό πον έπιωθε. Συλλογιστρες, γιά μια στηγάκη, μέσα στήν πλάτη του, τήν γρηγά την μάτια, τά πανιά του. Τού είδε, με τά μάτια τής ψυχής του, νά κομιδούντα μέσο στή κρεβατιά τους, ξένωντα κι' ανίδεα τής τύχης του, κι' ένας άπορος προσώπος και σταραγμός, λόγχισε τό νού και τήν καρδιά του. ...."Επινόθε πώς πλησίαζε σε κάπια φορερό, σε κάπια προμερό κι' ανιπτόρευστο, πού πάντα περιέλενε, κομιμένο στό σκοτάδι— και πώς ό, πάντα, μ' δυοια φωνή κι' άν πάντα, δε θύ μπορούσε πάντα νά τδ γηιτώσει... Και μάτια στηγάκη πάνταζε μπροστά του, μὲ βαστημένη τήν άναντνή, μέσο στήν παραλήν τού μιαλού του, ένα φέρες τού χτύπησε στή μάτια, ένα φέρες σαλιγρή και δινατό, σάν από κάπιο ώλλο αντοκάντητο, πού προσφούντε μέσο από τό σκοτάδι, κ' έρχόταν τώρα, ίσα, καταπάνω... Και μέσο στή λάμψη τού φωτός έκεινον, πού μεγάλωνε και στράβωνε τά μάτια, ΕΙΔΕ, ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ, ΤΟΝ «ΑΛΛΟ», ΠΟ ΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΕ, ΤΩΡΑ, ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ! Θέλησε νά φωνάξει, νά φωνήσει—άλλα πατάλαβε πάρες ήταν πάλι άργα, και πώς άλλα ήταν τελειομένα.... Αισθάνθηκε; ένα τράνταγμα φριχτό, ένα μεγάλο σπάσμα τέλων, κάπια σάν πατραρκίσμα στό χώρο, και πάντα μεγάλος, έχωμενισμένος, μέσο στήν άποθέωση του τελευταίου τρόμου, θέλησε νά μιτήξει μάτια φωνή, κι' ξεμεινε μόνο μ' ανοιχτό τό στόμα....

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

'Η έφεράσεις τῶν παπούτσιων φάνεται πολὺ παλιά.
Κάποιος Γάλλος παπούτσισ, άρκετά μορφομένος, άφιέρωσε γι' αντό τό ζήτημα ολόκληρο βιβλίο, στό δύοιο ίντσαρησε, διτι οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν παπούτσια ἀπό τήν έποχή τῶν Πρωτοπλάστων, διαφορετικά βέβαια απ' τά σημερινά!

'Ο Ρωμαίος ιστορικός Πλίνιος έξι άλλου, διατέρει σχετικάς, δη ποδώτος άνθρωπος πού φέρεσε παπούτσια ήταν ένας Βοιωτός, δυομάδιμενος Τύρος. 'Ο Ξενοφών πάλι στήν περιγραφή τής περιήρησης καθύδον τῶν Μυσίων, λέει ότι δύοι από τούς Έλληνας στρατιώτες κατέστρεψαν τά παπούτσια τους ἀπό τήν πολλή πεζοπορεία, σκέπτεις τά πόδια τους μὲ δέρματα νεογδαμένων ζώων.

'Άπο τούς αυτοκόρατορας τής Ρώμης, ο Καΐγονύλας φορούσε ίπποδήματα, στολισμένα μὲ πολυτιμούς λίθους. Τέλος οι 'Ινδοί και οι Αιγύπτιοι μετεχειρίζοντο παπούτσια, καμιμένα ἀπό.... φλούδα παπύρου!

ΣΟΦΑ ΛΩΓΙΑ

—'Αγαπάτε τίς γυναῖκες και μήν προσπαθείτε νά τίς καταλάβετε,
—'Η γυναικά συχωράει μονάχα δταν φταιεί.

—'Είνε κανείς σοφός, δύο ξητεῖ τήν σοφία, 'Αμα νούσει πάρε τή βρήκε, γίνεται αμέωνς μορός.

—'Χωρίς τήν τόλμη, δὲν πραγματοποιείται καμιμά πόδοδος.

—'Τό μικρό, δταν έπαναλαμβάνεται συχνά, γίνεται μεγάλο.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤ ΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ ΜΙΝΙΟΝ

Ξέρεις τή γῆ, πού ή λεμονιές άνθούν, τά πορτοκάλια άστραφτουν στήν κιαδιά, τ' άγρει βγαίνει ἀπό γλαινό ούρανό, ή δάρην θάλλει κι' ή χλωρί μωρά;

Τήν ξέρεις; "Αχ,

σ' αυτήν έγώ
μαζύ σου, άγαπη μου, νά ξά.

Ξέρεις τό στήτι, δόλυρος χρυσές
πονήκει κολόνες κι' αίθουσες καλές;

Τ' άγλιματα μέ βλέπουν και φωτιώ-

φωτοχό παδί, τί σούκανεν και κιαίς;

Τό ξέρεις; "Αχ,

μαζύ σου έγώ

θέλω σ' αντό, προσάτη μου, νά ξά.

Ξέρεις καί τό βρούν μὲ τούς κατονός;

τά ξά σ' δύληλη μέσα περπατούν,

οι δράκοι ξούν μέσο στής παλήρης σπηλιές.

Τό ξέρεις; "Αχ,

έκει

δ δρόμος πάει! Πεπέρα, πάμε έκει.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΜΟΥ ΜΙΑΓΥΝΕ

"Όλα γιά σένα μου μιλούνε,
"Όταν τού ήμουν ή χρυσή
προβάλλει άγιδά, ή καρδιά μου
μισού λέει πάρε έρχεσαι και σύ.

Είσαι στό πό διορθο τό ρόδο,
στό περιβόλι σου δταν βγής,
είσαι δι πεπτώμαρος δ κρίνος,
τό χριστούλιονδο τής γῆς.

Και στό ρόδο σάν μταίνες, δια
τ' άστερια τρέχουνε μαζύ
κι' άλα χρεώνουν μὲ σένα
κι' ξέχουν τή χάρι πονήκεις σύ.

Τή νύχτα! ής πώ πάς είνε νύχτα!
ξέρεις μάτι χάρι θεϊκή,
περνάς στή λάμψη τό φεγγάρι
και στή ματιά τή μαγική.

Θέα είσαι κι' δλα τά μαγεύεις
δι 'Ηλιος είσαι τ' άργιον
τ' άστερια, τό φεγγάρι, τ' άνθη
σε σένα βρίσκουν τή χαρά.

χαρά μαζύ σου είνε αίλωνα:
άλλο δὲν θύ ξητήσω πειά.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ

Στή Θούλη ένας βασιληᾶς έζοντε,
πού κι' ώς τόν τάφο του έμεινε πιστός.

Σάν πέντανε έκείνη πού άγαπούσε,
μά κούτα τούδωσε χρυσή κι' αυτός

γιά κείνη τώρα μόνον ξεψηκούσε.

Ξεφάντησε, τήν άδειαζε γερά.

και φλογερό τό δάκρυ του κιλούσε,
σών έτυν από αυτή κάθε φορά.

Σάν ηρόει ή ώρα ή μαύρη τού θανάτου,
τίς χώρες δλεις τά χωριά μετράειν
στό διάδοχό του δλα τά καλά του
τά δίνει, μά τήν κούτα αυτός κρατάειν.

Και έκει, πού δλοι οι ίντόται οι μεγάλοι
ἔτρωγαν με τό γέρο βασιληᾶ,
σ' ένα παλάτι, πονταν σ' άκρογιάλι,
σε μιά ιψηλή του αίθουσα παληά,

κάθεται δι γέρος, τή στερνή ρουφάει
ησυχα τής ζωῆς του τή φωτιά:

κι' ενύδης τήν δηγια κούτα τήν πετάει
μαρχαρά στήν θάλασσα, μέσο στά βασιλιά.

Τήν είδε νά κυλά και νά γεμίζει
και νά βουτά μέσο στή νερά βαθειάν
και στή στηγάκη τά μάτια του είχαν σύνειν
δέν ηπει στάλια ποτέ τον πειά.

52) 32

Μεταφράσεις τού κ. ΘΕΟΦ. ΒΟΡΕΑ

